

te kunnen bevatten, gehouden worden, en in deze alleen zal het geoorloofd zijn over zaken het algemeen belang der societeit en derzelve directie concernerende te delibereren en te concluderen.”

De kleine commissie werd gemachtigd aan de personeele commissie van dit stuk een afschrift te overhandigen. De vergadering had met dit antwoord getracht van hare positie te redden wat er van te redden viel. Haar antwoord beviel aan de personeele commissie maar matig. De voorzitter dezer commissie uitte zijn verwondering, dat wethouders en raden zich niet over alle punten van het conciliatoir hadden uitgesproken; dit zou volgens hen de zaak voor alle partijen gemakkelijker gemaakt hebben. De kleine commissie antwoordde, dat wethouders en raden zich gaarne over de overige punten zouden uiten, indien er grond was om te denken, dat er bij alle partijen een ware gezindheid tot verzoening aanwezig was, dat zij echter reden hadden te gelooven dat dit niet het geval was. De voorzitter der personeele commissie antwoordde daarop weer, dat de raad niet slecht ingelicht was; hij verzocht de leden der kleine commissie diens ondanks verder te willen helpen, als de omstandigheden daartoe geschikt waren. De kleine commissie bracht over dit onderhoud aan den raad verslag uit, die besloot, dit verslag voor notificatie te aanvaarden en voorloopig niets te doen.

Op 1 Februari 1796 werd het laatste slachtoffer der Junibeweging, de oud-hoofdofficier Van Staveren, op rapport van het comité van waakzaamheid en van den procureur-generaal bij het Hof van Holland bij decreet der provisioenele representanten van het volk van Holland uit zijn arrest ontslagen tegen eene borgstelling van f 10.000,— ten genoegen der municipaliteit van Rotterdam. Als borgen traden op Pierre en Jean George Fauchey. De acte van borgstelling werd opgemaakt door notaris Justus van der Mey. De raad nam met dezen borgtocht genoegen.

De personeele commissie ging intusschen geregeld door met het vermeederen der verwarring in de stad. De voorzitter van den raad, wethouder Van Zeller, kreeg van haar een schrijven, waarbij zij te kennen gaf, dat zij, ten einde